

Esküvő

Réges-régen készül már, de nem bír
elkezdődni e vers. A szobám falán függő,
múlt nélküli, jövőtlen fotó a tárgya,
melyet átfon, körbeleng
az elmúlás botránya. 1945-ben
készült a kép, apa s anya esküvőjén,
épp amikor fejük fölé égő

glóriát rajzolt az ég. Az elvonuló háború
hiénaarca teszi tán, hogy a húszéves mátká a képen
kissé riadt Mona Lisa-mosollyal néz
a lencsébe, akárha puskacsőbe, mint aki túlélte
valami esztelen ragyogást,
gyalázatot és megaláztatást. Mégis olyan,
mint a sötétkamra mélyén kinyíló lilium,
aki tudja, hogy a szerelemnek lángjai
az Istennek lángjai: orcái, akár a galambok,

alabástrom nyaka, mint a templom tornya,
s szemében az ifjúság tengermélye ragyog.
Mellette a fiatal férfinak a haja
mint hollóé, fekete, s orcája, mint a Gileád
szőleje. A menyasszony s a vőlegény mögött

egy tébolyult kéz országhatárokat tologat,
miközben a füstszínű ég alatt
élők és holtak és mindenek
tűzben fürdenek: Európa vadlányarca
lángok közt zokog, városok égnek, szentek
és templomok. A boldog és riadt esküvői kép mögött,

a történelem krétafehér tengerén
megölt katonák fekszenek,
s miután az ifjú pár arcára
reá ütik a bélyeget,
megszüli a nádszál asszony – Édentől keletre –
az első gyermeket. Ekkor már a holtak
újra énekelnek, s világra jön egy újabb

fiúgyermek, akit aztán bepólyál az Angyal
a fagyos téli éjbe. A Szudétákra zakatoló vagonok
elcsitulnak végre, s a halott leányok kirándulása idején,
október lángoló, hamvas tetején
megszületik – verset írni – még egy fiúgyermek,
koloncnak, tehernek. S az ifjú asszony,
az ifjú férfi a rög fölé görnyed, veríték a világ,
viselős az élet: bogáncskóró mind az ünnep,
mind a sírbatétel, hadakozás minden a halállal,

fáradozás a fényvel. Esküvő. 1945. A réges-régi fotón
az ifjú mátká jóillatú nád, nárdus és sáfrány,
s tudja, hogy a szeretet erős, mint a halál,
és kemény, mint a sír, a szerelem. A fiatal férfi hajkoronája,
mint kecskéknek nyája, feje, mint drága,
megtisztított arany a meghúsuló napban,
a múltó alkonyatban, mialatt a Volga–Duna–Elba–Szajna–Temze
habos vizén zúg alá az idő, s a civódó mindenséget,

mint roppant madárfészket, felpántlikázott szavakkal
bélelik ki a fémszirének. Cibálja-tépi
az ifjú mátká s vőlegény ősz haját a szél,
olvasván a Jelenéseket: Isten népe örömmel
jő majd elő s békeességben lépeget. S a megtört asszony,
megtört férfi szívében
szétomolnak csendben a nagy hegyek,
kiszáradnak szemükben a tengerek. Átöleli őket
az őszelei-télutói fény, s forognak e megszületett versben,
forognak a téridő
elgörbült gyémánttengelyén.